

dan se ponavljajoči nemiri. Središče nemirov je bil zadnje dni kraj Bogačevo. Kmetje iz cele okolice so se zbrali že v soboto v velikem številu, ker je bila razširjena vest, da pride tja ban na posestvo Hodroszyjevo. Kmetje in orožniki so se večkrat spoprijeli. Nekaj orožnikov so kmetje popolnoma razorožili. Krajnega predstojnika, pristaša vlade, so kmetje zaprli v neko hišo. V nedeljo so kmetje pa tudi orožniki streljali. Posestvo stolnika Hodroszyja so kmetje naskočili in zavzeli ter so zahtevali, naj se jim izroči ban. Hodroszy je moral v cerkvi priseči, da ban ni skrit pri njem. Kmetje so pripravljani boriti se do skrajnosti. Ta dogodek zopet priča, da je v ves hrvatski narod zašlo skrajno ogorčenje napram protipostavnemu postopanju bana Khuen Hedervarya in da prej na Hrvatskem ne bo miru, predno sedanji ban ne odstopi in se ne neha kršiti zakon!

Nemiri na Balkanu. Veliko pozornost vse Evrope vzbujajo zadnji dogodki v Solunu. Dne 30. aprila proti večeru je začela v Solunu greti otomanska banka. Ogenj so začetili z dinamitom nazadovoljni Makedonci pod vodstvom bolgarskega učitelja Jorghi. Nameravali so baje tudi druga poslopja uničiti z dinamitom. Vsled teh napadov so postali Turki kakor divji. Turški vojaki so pobili okoli 400 ljudi, večinoma bolgarskih Makedoncev. Avstrijska mornarica je priplula pred Solun, da varuje avstrijske koristi. Na poti proti Solunu je baje tudi nemško, angleško in rusko brodovje. Makedonci pa vključ temu nadalje pripravljajo upor, kajti njih stanje je neznosno. Število onečaščenih žen je ogromno. In to je, kar najbolj žene ljudi k ustanku. Makedonsko ljudstvo vidi in gleda turško propadlost, zato je prepojeno s sovraštvom do Turkov in se ne bo dalo pomiriti.

Dopisi.

Sv. Trojica v Slov. gor. Velečenjeni gospod urednik! Sprejmite nekaj vrstic v cenj. »Slov. Gospodar« iz milih Slovenskih goric o našem narodnem položaju. Če pridete, dragi bralci »Slov. Gosp.«, v naš trg, videli bode večinoma same nemške napise in mislite si lahko, da ste prišli v nemški rajh. Kdor pa bi se hotel bolj natančno prepričati o razmerah trojiškega trga, bode se s pomilovanjem oziral na nas in mislil bode, da se je že zdavno tukaj zapel za Slovence »De profundis«.

v kuhinjo iskat večerje.

»Zdaj pa ne smemo več odlagati, da nam prej ne umrje«, rekla je starka, vzela steklenico v roke, vlija vodo na glavo otrokovo govoreč besede: »Anton, jaz te krstim v imenu Očeta, Sina in svetega Duha!«

Otrok je pri teh besedah zajokal, vzdignil prsa, nato se krčevito zvil — potem pa je bilo vse tiho — — —

Prej ko se je mati zavedla in je prišel iz kuhinje mož, bil je otrok že mrtev. Glasno je zastokala nesrečna žena v tej največji nesreči. Starka pa ji je vzela otroka iz rok, ga položila na posteljo in se obrnila k hčeri, govoreč: »Bodi potolažena in zahvali Boga za to veliko milost, tvoj otrok je sedaj angelj v nebesih in ti bodeš imela vsaj jedno dušo v nebesih, ki bode za te Boga prosila!«

Med tem se je mož streznil. Jokal je, kakor dete, in poljubljaj mrtvega ljubčka. Žena pa je bila kakor v omedlevici, od žalosti ni mogla ne jokati ne govoriti.

Le starka je bila pri zavesti. Pokleknila je in molila rožni venec.

Tako so prebili celo noč pri mrtvem otroku.

Začelo se je daniti. Veličastno so peli zvonovi velikonočno jutro in oznanovali vstajenje Gospodovo. Mlada mati je sedela in jokala pri svojem mrtvem otroku, oče pa je korakal temno pred se gledajoč, po sobi gori in doli. Obeh misli niso bile, kakor se spodobijo za Velikonočno nedeljo. Ne enemu, ne

»Mehl und Getreidehandlung«, »Gasthaus«, »Brunnenmacher«, »Hutmacher«, »pract. Arzt« itd. Vse to se vidi v našem trgu.

Vprašam Vas, Vi z nemškimi napisi, od koga pa živite? Ali ne od Slovencev? Koliko pa kupujejo pri Vas Nemci? Dokaže Vam lahko vsak šolarček, da nič, ker tukaj sploh ni nobenega Nemca. Ako ne živite od slovenskih grošev, pa mi dokažite, če mi morete, potem na odličnem mestu katerega koli slovenskega lista prekličem svoje trditve. Zakaj pa znate takrat tako dobro slovensko govoriti, ko pridejo slovenski odjemalci v Vaše trgovine? Na drugem kraju pa delujete zoper naše narodne pravice, zasramujete naš mili slovenski jezik ter izzivate naše mirno ljudstvo z nemškimi napisi. Zato Vam svetujem, odstranite nemške napise, ali pa pojdite na Prusovsko in ne norčujte se iz nas! Vi pa, dragi slovenski zavedni okoličani, ne spite narodnega spanja, temveč pokažite, da je in mora biti Sv. Trojica slovenska!

Sv. Jungert pri Galiciji. (Puščavnik.) Gotovo se čudite, gospod urednik, da se biva sedanji čas, ko je svet tako mehkužen, kakšen puščavnik na svetu. Veste, meni se tudi ne dopade ta stan, pa izvolil sem si ga zavoljo neke male pa ostudne živalice, katero sedaj ljudstvo redi. Mislil sem se nekaj časa molčati in skrit ostati; pa Bog ve, kdo me je izvolil in je v »Domovini« poročal, da sem se naselil na gori svete Jungerti. Pravi, da sem mlad. Dobro, da ne ve, da sva v šolo vkup hodila in sva si prijatelja bila. Ko je meni nekoč učitelj meril hlačiце po zadnjem delu telesa, je rekel moj tovariš, da je njega ravno tako bolelo kot mene. Zdaj sem pa postal tudi jaz puščavnik; moj tovariš bi bil pa menda rad prorok, pa se mu ni posrečilo. V »Domovini« še ni vedel povedati, ali bom svojo kramo razložil v »Domovini« ali v »Gospodarju«. Zelje, da bi se kmalu oglasil, sem mu radi prijateljstva izpolnil. Veste, gospod urednik, jaz imam svoj brlog na hribu v takem kraju, da se vidi na vse strani. Naprosil sem onegovega fanta, da mi je respektin posodil, da lažje svoj posel izvršujem in vse bolj lepo vidim. Eno nedeljo po Veliki noči, ko pridem od rane službe božje v Galiciji, si pristavim k ognju celega krompirja za zajutrek. Potem se pa vležem pred svoj brlog in poskušam respektin. Nastavim ga proti Sv. Martinu v Rožni dolini. Tam je ravnokar minilo sveto opravilo in ljudje so šli iz cerkve. Nekaj jih je šlo na-

drugemu ni prišlo na misel, da bi se vrnili k Bogu, čegar roka zadela ju je tako težko. Le v starkinem srcu bil je mir. Molila je za svojo hčer, ki je bila nekda tako pridna, a sedaj padla tako globoko. »Kaj bosta sedaj začela?« vpraša starka, ko se je žalost nekoliko polegla. Hči ni odgovorila, pač pa obupno zrla materi v obličje.

»Obleči se, in pojdi z menoj!« reče ji starka, ko so zopet zapeli zvonovi.

Nemo ji je sledila hči, med tem, ko je mož ostal doma. Mati jo je peljala v cerkev. Po starih letih stopila je zopet žena brezverskega delavca v cerkev. Še tisti dan je poiskala tudi duhovnika, kateremu se je spovedala svojih grehov, potem se pa potolažena vrnila domov. Tukaj je našla mrliča samega. Na mizi pa je ležal list od moža, v katerem ji je ta povedal, da s tako prismojeno in nesrečno žensko ne more več skupaj živeti. On izjavi, da je zakon ločen in da si gre iskat boljše sreče po svetu.

»Naj gre kamor hoče«, reče mati, »vajn zakon pač ni bil zakon pred Bogom, bolje je, da se ločita in da neha tako brezversko življenje.«

Tako se je tudi zgodilo. Ko je bil otrok pokopan, šla je Viktorica z materjo domov, kjer je pridno delala in trpela za grehe svoje mladosti. — O možu pa ni nikoli več slišala.

Tako je življenje brez Boga!

Micika Topolnikova.

ravnost v staro šolo. Vsak je nesel časnik ali knjigo iz šole. Takoj sem spoznal, da je bralno društvo. Zato nisem teh dalje opazoval. Zanimali so me bolj drugi, ki so šli proti pošti. Bila je še zaprta. Čakali so torej zunaj kakor stari očaki pred peklom. Videlo se je, da pričakujejo nekaj važnega. Ko se je pošta odprla, sem napol svoje oči, da bi dobro videl, kaj bodo odnašali. Da bi te palica potipala! Skoro vsak je nesel ptujsko krito v žepu domov. Tej kroti so torej šli nasproti, kakor star ženini mladi nevesti. En čas sem žabe štel, potem pa se mi je stemnilo pred očmi. Šel sem v svoj brlog in spil čašo pelinovca, ki mi ga je oni dan prinesla Peterkova Špela iz Celja. Bilo mi je kmalu boljše. Šel sem spet na prežo. Krote so še vedno odnašali. Zapazil sem, da je tudi neko dekle pritiskalo k sebi to golazen. Kura te naj pikne, sem si mislil, še ženskam se ne stidi ta krastova stvar! Oh škoda za lepo Rožno dolino, če jo boste spremenili v grdo lužo, v kateri bodo žabice delale tak vršič, da se bo dober človek bal tam bivati. Primite se rajši Vašega vrlega bralnega društva, pa boste imeli vedno dovolj lepega berila in poštenega razvedrila. Naznanim Vam, da jaz delam močne metle iz resja, katerega je dosti krog mojega brloga. Prinesem Vam jih, ako želite. Ena velja dva groša; za eno krono jih pa dam pol koša, da boste pometli to žabjo zalego iz vašega kraja. Rad bi še rekel eno ali drugo, pa vem, da ste že, gospod urednik, nevoljni; meni pa se je krompir že tudi skuhal. Zato bodi za danes dosti. Drugokrat bom pa nastavljal respektin proti Galiciji in morda še kam drugam. Pa kmalu se ne bom oglasil, ker bodem moral za nekaj časa puščavniško haljo sleči in iti med svet. Pravijo, da bomo še tako lačni, da bomo žabe jedli; pa ptujskih jaz že nikoli. Ko sem bil mlad, bi bil rad nemčur; pa moj oče so rekli, če hočeš nemčur biti, moraš še krof na vrat dobiti. Krofa sem se pa bal in sem raje Slovenec ostal. Zdaj grem pa krompir lupit. Le zdravi ostanite!

Sentjungerski puščavnik.

Iz Brežic. (Novi okraj. zastop) si je izvolil 4. majnika svojega načelnika in nove odbornike. K volitvi je došlo vseh 20 nemških odbornikov (med njimi tudi knez Hugo Windischgrätz). Od 12 slovenskih odbornikov jih je prišlo samo 8 — ob koncu seje jih je bilo 9. 20 nemških glasov je dobil kot načelnik baron Moscon. Izmed 6 odbornikov je 5 nemških — Miha Sevnik iz Kapel je edini Slovenec! (Nemška večina je morala izmed 11 kmetskih zastopnikov enega izvoliti v odbor.) Tako pride gospodarstvo brežiškega skozi in skozi slovenskega okraja zopet v nemške roke. To je zakrivila v prvi vrsti postava sama, ki je kmetskemu ljudstvu sploh krivična; v drugi vrsti so pa to zakrivilo nekateri možje iz veleposestva, kateri so s svojo brezbriznostjo pripomogli Nemcem do zmage. Razven Moscona in Sevnika so vsi odborniki sami nemški Brežičani. Slovenski veleposestniki, ki so volili z Nemci ali se volitve zdržali, so torej krivi, da bo peščica nemških Brežičanov zapovedovala celemu slovenskemu okraju. Kdaj se bo vzdramila zaspanost nekaterih naših rojakov?

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Polit. zborovanje v Slov. Gradcu. Slov. politično društvo za slovenjegraški okraj priredi dne 10. maja t. l. ob 3. uri popoldne v zadružnih prostorih v Slovenjgradcu zborovanje. Govoril bode g. A. P. Korosec o narodnogospodarskih zadevah spodnještarskih Slovencev. Kmetje iz slovenjegraškega okraja, udeležite se zborovanja v prav obilnem številu!